

Vize a poslání 13ky

Jako sbor máme svoji vizi vyjádřenou ve slovech být blíže Bohu, sobě navzájem a světu okolo nás. Této vizi mají napomáhat i sborové skupinky. Zároveň skupinky mají napomáhat i klíčovými hodnotám těch, kteří se připojili k Třináctce. Jedná se následujících pět oblastí:

Autorita Bible

Věříme, že Bůh hovoří k člověku především skrze Bibli. Proto je Bible – Boží slovo, měřítkem víry a života. Proto chceme Bibli číst a studovat a to jak osobně, tak ve společenství.

Vztah s Kristem

Věříme, že každý věřící může mít vztah s Kristem. Skrze modlitby, meditaci, uctívání a studium Bible máme možnost prožívat charakter proměňující blízkost se svým nebeským otcem. O tuto blízkost chceme usilovat.

Autentické společenství

Věříme, že každý křesťan je povolán být součástí Kristova těla – církve. Chceme se učit zodpovědnosti za naše společenství, praktické lásce a společnému uctívání Boha. Tyto tři oblasti chceme naplňovat v malých skupinách, ve společných bohoslužbách a vzájemné opoře v různých oblastech našeho života.

Evangelizace

Věříme, že hlavním posláním církve a tedy každého věřícího je naplňování velkého poslání. Chceme hledat různé způsoby, jak toto poslání naplnit.

Služba

Věříme, že Bůh obdaroval každého věřícího a že každý věřící je zodpovědný za rozvíjení svých darů uprostřed církve skrze konkrétní službu. Svoji službu chceme koordinovat s celkovou vizí sboru.

Teologie sboru zaměřeného na společenství a na skupiny

Ústředním tématem Bible je, že Bůh vytváří lid, který mu patří. Pod Starou i Novou smlouvou Bůh povolává svůj lid. Bůh nejen přináší spásu jednotlivcům, ale také buduje novou komunitu, kde je sám hlavním účastníkem. Z popela padlého a vzpurného lidstva vytváří novou společnost. Vývoj nové komunity je přímo obsažen v jádru Božího smluvního zaslíbení: „Budu vaším Bohem a vy budete mým lidem.“ Proto musí sbor brát vyzvu, že se má stát novou komunitou, s tou největší vážností.

„V rámci samotné Boží podstaty je jakýsi božský ‚rytmus‘ či vzorec neustálého dávání a přijímání – a to nejen lásky, ale také slávy, cti, života. . . vždy v plnosti. Jen o tom přemýšlejte. Bůh Otec miluje svého Syna a má z něj to největší potěšení (Mt 3,17), Ježíš tuto lásku přijímá a přináší Otcí potěšení (Jan 8,29). Ježíš přináší čest Duchu svatému (Mat 12,31) a Duch svatý oslavuje Otce a Syna (Jan 16,14). Každá osoba Trojice miluje, ctí a oslavuje druhé osoby a přijímá od nich lásku a čest. . . nikdy zde není žádný nedostatek.

Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu, a proto patříme do určité komunity a máme žít ve vztahu s dalšími lidmi. Pokud žijeme mimo komunitu a nezávisle na druhých, je to přímo v rozporu s naší lidskou přirozeností. Nežijeme pak v souladu se svou pravou přirozeností, následkem čehož pak musíme pociťovat určitou prázdnotu a pocit nenaplněnosti.

Jak vypadá komunita proměněná evangeliem? Jakou bychom jí chtěli mít na P13 a jak tomu mohou přispět skupinky? Chceme být:

1. Komunitou, která přijímá druhé a zrcadlí milost, jíž se jí dostalo od Krista.
2. Posvěcenou komunitou, kde se lidé navzájem vybízí k tomu, aby žili životem, jež se Bohu líbí.
3. Komunitou, která žije podle pravdy, činí pokání a díky evangeliu dává druhým také možnost činit pokání.
4. Povzbudivou komunitou, kde se lidé navzájem budují.
5. Obětavou, štědrú komunitou, která věnuje svůj život a bohatství potřebám druhých.
6. Komunitou, která snáší utrpení a která druhé miluje a odpouští jim, i když nám působí újmu.

Tyto oblasti se dobře dají budovat v menších komunitách skupinek.

Co je skupinka?

Skupinky jsou základní křesťanské komunity. Věříme, že činění učedníků a evangelizace se nejlépe provádějí v prostředí určité komunity; a skupinky k tomu právě poskytují vhodné prostředí. Jedná se o shromáždění 3 - 10 osob, jež se pravidelně scházejí v něčí domácnosti v našem městě. Lidé v těchto skupinkách poznávají Boha, zakoušejí jeho přítomnost, budují a posilují své společenství, dostávají zde potřebnou péči a odcházejí odsud konat Boží dílo ve světě. Skupinky poskytují lidem určité zázemí, soukromí, vzájemnou podporu, praktickou lásku a službu, možnosti dozvídat se více o křesťanské víře, modlitbu a sdílení toho, co vidíme Boha konat v našem středu. Skupinky jsou vedeny vedoucími ze sboru, jimž se dostává trvalé podpory od sborových starších i od pastora.

Co je cílem skupinek?

Primárním cílem skupinek je navzájem se povzbuzovat a vybízet se v našem boji za víru. V knize Židům je zdůrazněno, že pokud někdo zanedbává společenství s dalšími věřícími v prostředí svého místního sboru, vystavuje se riziku, že se nechá zatvrdit podvodnou mocí hříchu a nakonec odpadne od víry. A právě ve skupinkách dochází k povzbuzování a vybízení. Znamená to, že skupinky jsou velkou pomocí při posvěcování – procesu, kdy mocí Ducha svatého umíráme hříchu a žijeme pro spravedlnost. Toužíme po tom, aby v životě věřících docházelo ke změnám směrem ke zbožnosti. Uvažujme o následujících pasážích z knihy Židům a o tom, jak se zde spojuje myšlenka posvěcování a společného shromažďování.

Židům 3,12–14: Hleďte, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, takže by odpadl od živého Boha, 13 a proto se navzájem napomínejte každý den, dokud se říká Dnes, aby nikdo z vás nebyl zatvrzen klamem hříchu. 14 Vždyť jsme se stali účastníky Krista, pokud ten původ jistoty zachováme pevný až do konce. Židům 10,24–25: Buďme pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích. 25 Nezanedbávejme své společné shromažďování, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž povzbuzujme se, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje.

Jaký další prospěch plyne sboru s komunitou v jednotlivých skupinkách

Skupinky nepotřebují peníze na prostory ke shromažďování.

Sblížují se lidé, kteří možná byli vykořeněni ze své rodiny nebo jsou od ní daleko.

V různorodém městě mohou skupinky sboru pomáhat k větší různorodosti tím, že v závislosti na svých zájmech a prostředí poskytují řadu různých možností k navázání vztahů.

Růst takového sboru není limitován velikostí určité budovy. Sboru pak může v růstu bránit jediné nedostatek skupinkových vedoucích, ale nikoli malý počet sedadel v hlavní budově sboru

Pár dalších slov o charakteru skupinek

1. Skupinky jsou primárními křesťanskými komunitami, kde se lidem dostává duchovní péče. Je zde vyváženost mezi studiem Bible, sdílením a modlitbou.
2. Skupinky jsou vedeny zkušenými vedoucími pověřenými vedením sboru.
3. Vedoucí jsou ochotni se několikrát za rok setkávat.
4. Skupinky mají po celý školní rok setkání nejméně dvakrát měsíčně.
5. Do příslušné skupinky lze vstoupit na základě pozvání, nebo na základě veřejného oznámení na začátku školního roku.
6. Skupinky se snaží o další růst. Skupinka má obvykle maximálně 10 účastníků.
7. Skupinky se snaží na základě vyučování vyškolit nové vedoucí.
8. Skupinky zakládají další skupinky.

Skupinky a sbor

Zdravý sbor se vyznačuje především zdravými vztahy – vztahem s Bohem a s dalšími členy sboru. V malých sborech se vztahům obvykle dobře daří a rozvíjejí se bez nějaké výraznější formální struktury. Lidé se prostě navzájem znají, zajímají se o sebe a přirozeně jsou spolu v kontaktu. Jak však sbor početně roste, zájem o lidi ochabuje. Namísto úzkých osobních vztahů se pouze rozrůstá seznam členů nebo přátel sboru, s nimiž ale další členové sboru osobní vztah nemají a ani i nemohou mít. Lidé začínají být přehlíženi, což je pochopitelně špatné. Takoví lidé nejsou nijak smysluplně spojeni s druhými, čímž trpí a stejně trpí i jejich vztah s Bohem. Abychom se tomuto problému vyhnuli, je důležitá struktura „pastýřské péče“, kam patří mj. řada malých skupin („skupinek“). Vzorem je nám model z Exodu 18:23–26.

Krátce řečeno, skupinky jsou v našem sboru samotným základem pastýřské péče. O každého člena dané skupinky může být dobře postaráno láskyplným skupinkovým vedoucím.

Žádná struktura nemůže být cílem sama o sobě. Organizace (struktura) sboru musí sloužit organismu – živému, dynamickému tělu Kristovu. Tato struktura má napomáhat k vyváženému růstu sboru. A nejen růstu početnímu, ale také růstu v jednotě; ve zralosti celé komunity; duchovní a teologické zralosti jednotlivců, kteří budou sami schopni rozlišovat pravdu od omylu; zralosti v pravdě podněcované láskou; zralosti v závislosti na Kristu, Hlavě církve; zralosti v touze být pro druhé obohaceni.

Co znamená být vedoucím skupinky?

Pokud někdo vede určitou skupinku, vykonává zde úlohu pastýře, a proto je důležité říci si několik slov o tom, co znamená být pastýřem. Pastýř poskytuje zcela zásadní pastýřskou péči. Jeden autor uvádí, že pastýř je člověk, který je zapálen pro Boha a zároveň i pro lidi a soucítí s nimi. To je tedy zcela zásadní. Jak se tyto rysy projevují?

1. Pomáhejte lidem v jejich osobním vztahu k Bohu. Nejdůležitější je, aby vedoucí skupinky lidem pomáhal v jejich osobním vztahu k Bohu. Vaší zásadní úlohou je pomáhat členům skupinky jak se modlit, číst Písmo, růst v poznání Krista a žít podle jeho vůle – jak být vůči Bohu citliví.
2. Jednejte s lidmi jako se svébytnými jednotlivci. Někteří budou vyžadovat více vaší pozornosti. Někteří vás budou vyhledávat, jiní ale mohou být až neteční. Nepovažujte za urážku, pokud někteří lidé nebudou příliš stát o vaši radu. Lidem je třeba dát prostor, aby se mohli dopouštět chyb a mohli růst, stejně jako to potřebujete i vy sami. Obzvláště důležitá je ale skutečnost, že členům své skupinky musíte být přístupný. Poskytujte rady (především jste-li o radu požádán), snažte se nadnášet dobré otázky, které lidem pomohou zamýšlet se nad svým konáním, ale nepožadujte po nich, aby dělali věci vaším způsobem. A především dávejte najevo, že vám záleží na tom, jak se jim osobně daří, a že jste jim k dispozici.

Jak vést skupinku

Vést skupinku je určitým uměním. Pastýřská péče ve skupince je jiná, než když někomu dáváme osobní radu nebo když vyučujeme před sborem. Ve skupince je třeba na jedné straně věnovat pozornost skupince jako celku, ale přitom je třeba zvažovat potřeby jednotlivců i cíle celé skupinky. Na druhé straně je taková skupinka malá, a proto vaším úkolem není zde vystupovat jako lektor, ale spíše napomáhat k diskuzi a vést lidi, aby si pravdu z Písma objevovali sami pro sebe.

Ve zdravé skupince je šest následujících prvků:

1. Uctívání: Chválení Boha za to, kdo je a co pro nás činí.
2. Studium Bible: Poznávání Božího slova s touhou uplatňovat je v každodenním životě.
3. Společenství: Budování vztahů, kdy jsme si navzájem oporou a vedeme se navzájem k odpovědnosti.
4. Modlitba: Naslouchání Bohu a důvěrné sdílení se s Bohem. Přímlyvy za druhé a za Boží dílo ve světě.
5. Misie: Pozitivní dopad na společnost a šíření evangelia mezi dalšími lidmi.
6. Založení další skupinky: Skupinka se nemá uzavřít do sebe, ale má se dělit a tím umožnit dalším lidem účast na skupinkách.

Otevřené a hluboké osobní sdílení

Láska ke každému členovi vaší skupinky a touha, aby každý z nich žil co nejlíže Kristu, vede k hlubokým vztahům, které lze stěží najít mimo křesťanskou komunitu. Jak tedy takové vztahy pěstovat mezi členy vaší skupinky? Lidé ve vaší skupince musí být schopni ostatním důvěřovat do té míry, že budou mluvit i o soukromých záležitostech svého života, možná i o záležitostech, o kterých předtím nikdy s nikým nemluvili. Otázkami, které nadnášíte, a způsobem, jak reagujete na odpovědi jednotlivých členů, nejen stanovujete určitý tón dané skupiny, ale také vytváříte atmosféru, kde lidé

cítí zájem a lásku. Otázky by měly být konkrétní, osobní, hluboké, pronikavé. Vyzývejte členy skupinky, aby zkoumali svůj život ve světle Božího slova. Reagujte na jejich odpovědi s pochopením, soucitem, trpělivostí, nadějí a povzbuzením. A nenechte se vyvést z míry, s čím vším různí lidé zápolí. Nikdy o osobních otázkách nemluvte mimo rámec skupinky.

Pochopení života skupinky

Skupinka jako celek je vlastně živý organismus. Proto na ní budou vidět známky růstu na různých stupních: vytváření a budování vztahů, vyžívání, stárnutí, uzavření skupinky ve stávající podobě a založení další. Správné chápání těchto různých stadií vaší skupince umožní, aby se přizpůsobila potřebnému rytmu, což má pak pozitivní dopad na hloubku sdílení. Chápání těchto skutečností vás také povede k citlivému přístupu, když do zaběhlé skupinky začnou chodit noví členové. Mějte na mysli, že vaše skupinka musí být již od začátku nastavena tak, aby z ní vzešli noví vedoucí a další nové skupinky. Pokud se již na začátku působení skupinky stanoví, jakou dobu bude působit, nevyvolá to nestabilitu, ale naopak to může členy skupinky více semknout, protože mají konkrétnější představu a vizi

Schůzky starších a vedoucích skupinek (3x za rok)

Při těchto setkáváních jsou společně vedení sboru a vedoucí skupinek. Tato setkání mají dvojí cíl:

1. Hovořit o duchovním stavu skupinek.
2. Ujistit se, zda samotné skupinky jsou duchovně zdravé.
3. Připomenutí vize skupinek na P13.
4. Vyhledávat témata, která jsou pro skupinky potřebné a na setkáních o nich hovořit.

Jak zvětšit počet skupinek a jejich vedoucích

Lidé, kteří nově přicházejí do našeho sboru, se mají stát součástí naší komunity, a proto je třeba je nasměrovat do malých skupinek. Tyto skupinky tedy musí růst ve čtyřech oblastech či směrech:

1. Pozvání: Do stávajících skupinek je třeba zvat další lidi.
2. Rozšiřování: Ze stávajících skupinek musí stále vznikat další skupinky (multiplikace skupinek).
3. Noví vedoucí: V rámci stávajících skupinek musí být vychováváni noví vedoucí.
4. Kvalita: Kvalita skupinek musí růst. Jako skupinkový vedoucí musíte stavět tyto čtyři cíle před svou skupinku. Členům skupinky pomáhejte, aby chápali vizi našeho sboru a snažte se, aby ve skupince byla natolik laskavá a přívětivá atmosféra, že do ní budou přitahováni další a další lidé.

Návštěva a diagnostika skupinek

Koordinátor skupinek navštěvuje skupinky s cílem zajistit jejich kvalitní chod. Cílem koordinátora není „kontrolovat“ skupinkového vedoucího a zjišťovat, zda dělá vše správně. Jeho cílem je poskytovat podporu, povzbuzení, materiály a zpětnou vazbu, aby činnost skupinky byla lepší. Zároveň spojení mezi koordinátorem skupinek a vedoucími má být oboustranné.

Odpovědnosti skupinkového vedoucího

Předpoklady

- Projevuje víru v Pána Ježíše Krista a má za sebou rozhovor ohledně postavení vedoucího skupinky.
- Pravidelně se účastní bohoslužeb v našem sboru, slouží zde a sbor podporuje
- Usiluje o to, aby si zachoval zdravý osobní vztah s Bohem.

Příkladnost

- Zdravý modlitební život, křesťanský růst a způsob života.
- Žije v poslušnosti vůči Bohu.
- Chce být biblickým služebníkem.
- Souhlasí s učením a vizí sboru.
- Na požádání je ochoten odstoupit ze svého postavení nebo se jej na čas vzdát.

Organizovanost

- Je připraven a schopen vést skupinku
- Je ochoten hledat někoho, kdo by se mohl stát dalším skupinkovým vedoucím.

Pastýřská činnost

- Je schopen pomáhat lidem s dalším osobním růstem)
- Bude se každý týden modlit za každého člena své skupinky.
- Ve skupince se bude snažit, aby docházelo k osobnímu sdílení.
- Bude členy skupinky povzbuzovat, aby spolu trávili čas i mimo setkání skupinky, a sám to také bude dělat.
- Bude členy povzbuzovat, aby vyhledávali možnosti k různým druhům služby.

Povinnosti vůči vedení sboru

(Na skupinku pohlíží jako na součást celého těla.)

- Bude se účastnit společných setkání.
- Je v pravidelném kontaktu s někým z vedení sboru
- Je ochoten konzultovat s vedením sboru materiály, podle kterých vede skupinku

Odpovědnost člena skupinky

- Za skupinku se pravidelně modlí • Spolu s ostatními se snaží budovat jednotu uvnitř skupinky
- Snaží se o pravidelnou účast na skupince • Na skupinku chodí připraven

Program skupinky

1. Úvod a uctívání

Na začátku se modlete, aby Bůh vedl vaše setkání. Pokud skupinka dává přednost delšímu setkání, je možné začít celé setkání společným jídlem a povídáním

2. Studium Bible

K posvěcování dochází, když v našem srdci působí Boží pravda a Duch svatý. Pravda je nejjasněji uvedena v Písmu. Proto každá skupinka, jíž jde o změny v životě jednotlivých členů, bude brát vážně studium Bible. Studium Bible by mělo všeobecně trvat 30–40 minut. Abychom tento čas dodrželi, je žádoucí zaměřit se na hlavní část dané pasáže, na několik hlavních bodů a na jejich uplatnění. Zkušený vedoucí patrně bude schopen vést skupinku i k jednotlivostem dané pasáže, ale skupinkové studium Bible není nejlepším místem na takové detaily. Je lépe zaměřovat se na širší, všeobecný význam textu než na jeho přesný, nejhlubší význam (více podrobností je v kapitole o čtení a interpretaci Bible).

3. Sdílení

Být spolu ve společenství na jedné straně znamená společně sdílet, co se dozvídáme o Bohu a co Bůh vykonává v našem životě. A na druhé straně to znamená opravdově se zajímat o dobro druhých a vnímat jako svou povinnost se o ně zajímat, včetně toho, že chceme navzájem nést, co nás zatěžuje po emoční i fyzické stránce. Znamená to, že se také navzájem voláme k odpovědnosti, co se týče našeho duchovního růstu. Částečně k tomu bude docházet v rámci našeho společného studia Bible. Je třeba věnovat určitý čas tomu, abychom si navzájem sdělili, co Bůh koná v našem životě, nebo po čem toužíme, abychom od Boha dostali. Opravdově se o druhé ve skupině zajímáme, a proto je voláme k odpovědnosti za to, co od nás Bůh požaduje, protože ve svém nejhlubším nitru skutečně chceme být voláni k odpovědnosti za to, že žijeme život, jaký se Bohu líbí.

4. Modlitba

Kdosi řekl, že „modlitba je tím nejpraktičtější, co můžeme dělat“. Nejedná se o nějaký mystický únik, ale jejím prostřednictvím se zapojujeme do historie. Modlitbou se totiž stáváme účastníky Božího jednání. Bůh slyší naše volání, chvály, prosby, přímlyvy a používá je. Modlitby, jež stoupají k Bohu, pak sestupují k zemi. Bůh používá naše modlitby ve svém díle. Modlitba je hlavním způsobem, jak si navzájem pomáháme. Je dobré, aby se členové skupinky zaměřovali směrem ven a přemýšleli nad tím, jak se budou nasazovat pro Kristovy záměry. Jedním z účinných způsobů motivace je požádat, aby každý člen skupinky odpověděl na následující otázku: „Jak mě asi Kristus chce tento týden používat, aby jej strádající lidé mohli lépe vidět?“

5. Misie

Pokud lidé budou do skupinky docházet především s očekáváním, co zde mohou získat, a nikoli s odhodláním zde něčím přispět, skupinka nebude zdravá a časem bude jako bez života. Dokud nám jde hlavně o sebe, nebudeme se pro skupinku nijak zvlášť nasazovat. Ježíš ale přišel, aby „hledal a spasil ztracené duše“, neustále se zajímal o potřeby druhých a rozhodně netrpěl představami, že se druzí musí o něj neustále starat. Jakmile vidíme, že život jsme především „my“, tedy určité společenství, a nikoli jen „já“, rozvíjí se v nás myšlení zaměřené na odpovědnost, na spojitost s druhými. Takové myšlení se pak nevyhnutelně projeví v celé skupince, která se bude chtít zabývat i různými potřebami mimo skupinku. Skupinka se pak

může rozhodnout dělat něco pro potřebné. Anebo bude chtít nějak oslovit nově příchozí ve sboru a pomáhat jim, aby se zde dobře cítili. Anebo členové skupinky budou chtít podporovat někoho konkrétního v nějaké misi, kterou dotyčný vykonává mimo prostředí skupinky. Chce-li však skupinka jako celek následovat Ježíše, budou ho jednotliví členové následovat, i co se týče určité misie.

Počtní růst skupinek – jejich rozšiřováním

Růst počtu skupinek pochopitelně není samotným cílem. Chceme mít více skupinek proto, že členům našeho sboru chceme poskytovat kvalitní pastorační péči a komunitní život. Pokud bude mít náš sbor jen málo skupinek, nebudeme tak efektivní, jak bychom být mohli. Proto klademe důraz na skutečnosti, že díky růstu počtu skupinek jsme jako sbor schopni stále lépe pečovat o lidi. Pokud lidé nemají hlubší vztahy s dalšími křesťany, jako například ve skupinkách, značně se tím brzdí jejich růst ke křesťanské zralosti. Proto považujeme za zcela zásadní školit nové vedoucí skupinek a násobit počet skupinek.

Stávající skupinku NENÍ možné jen tak nějak libovolně rozdělit. V nově vznikající skupince by spolu měli být lidé, kteří k sobě přirozeně lnou, kteří chtějí být spolu, zároveň toto by nemělo vést k uzavřenosti. Koordinátor vám pomůže, abyste se dobře rozhodli mezi níže uvedenými dvěma metodami.

1. Přímá metoda. Mluvte o tom, že ze stávající skupinky vznikne ještě další, nová skupinka, což je k dobru samotné skupinky a jsou tím sledovány i zájmy Božího království. Stávající skupince řekněte, že celý proces již vlastně probíhá, že je pro novou skupinku připravován nový vedoucí a že tato nová skupinka zahájí svou činnost k určitému datu.

2. Nepřímá metoda. O nové skupince mluvte s budoucím vedoucím nové skupinky. Jakmile je tento nový vedoucí připraven, vyzvěte ho, aby zorganizoval setkání s lidmi a mluvil s nimi o zahájení nové skupinky. Po tomto setkání nechte nového vedoucího skupinky promluvit o tomto plánu na setkání vaší stávající skupinky – přičemž by měl zdůraznit, že cílem je mít v rámci sboru více skupinek, aby sbor mohl zajišťovat péči pro více lidí. Členům stávající skupiny musí být naprosto jasné, že nová skupinka nevzniká proto, že by ve stávající skupince byl někdo nespokojen.

Překážky vůči multiplikaci

Emoční překážky: Multiplikaci vnímá řada lidí bolestivě – jako událost, kterou budou zpřetrhány určité vztahy. Lidé prostě chtějí zůstat spolu. Rozhodně nemáme zájem na tom, abychom nějak bezohledně narušovali prospěšné vztahy. Nové skupinky přece mohou vznikat i tak, že spolu i nadále zůstanou lidé, kteří si jsou blízko. Úlohou vedoucího je přesvědčit sebe sama i skupinku, že růst je zdravý jak pro samotnou skupinku, tak i pro zájmy Božího království. Dokud si lidé neprojdou vznikem několika skupinek, nebudou se chtít od původní skupinky oddělit, protože nemají jistotu, že dokáží budovat nové vztahy. Postupně získáte zkušenosti, sebedůvěru a jisté vědomí, že nové vztahy skutečně dokážete budovat a začnete si uvědomovat, že ze zrodu nějakého nového společenství plyne velký prospěch.

Překážky v nedostatku vedoucích: Hlavní brzdou v dalším růstu sboru je růst nových vedoucích. Pokud přípravu nových vedoucích nepovažujeme za prioritu, nemůžeme si dělat žádné velké naděje na to, že oslovíme nové učedníky.

Diagnostické otázky ohledně skupinek

1. Chápe vedoucí jasně zaměření skupinky? Chápe zaměření jasně i samotná skupinka? Mluví se o tomto zaměření pravidelně přímo na setkáních skupinky? Lidé mnohdy přestávají chodit do skupinky, když zde nevidí jasný záměr. Špatnou účast ve skupince lze často přičíst na vrub tomu, že se nedaří předat členům záměr skupinky anebo že se jej nedaří uskutečňovat. Když je záměr skupinky znám a je jasně vyjadřován, má to kladný dopad nejen na vedení ze strany vedoucího, ale i na očekávání, postoje a jednání členů skupinky.
2. Jaká je kvalita modlitebního života skupinky? Skupinka, která zraje v modlitbě, bude zjišťovat, že modlitby ve skupince se zaměřují na Boží království. Dokonce i v osobních modlitbách bude hlavním zájmem Boží sláva. Skupinka se také bude modlit za různé činnosti sboru. Modlitba by se tedy rozhodně neměla zaměřovat jen na potřeby samotné skupinky.
3. Vidíte, že lidé v rámci skupinky rostou ke zralosti? Co je toho dokladem? Skupinky se nesetkávají jen kvůli shromáždění. Skupinky existují, aby se skrze ně mohl měnit náš život a život v rámci komunity. Měli byste být schopni poukázat na některé konkrétní skutečnosti, v nichž je u jednotlivých členů skupinky vidět jejich růst.
4. Zažívá skupinka růst jako komunita? Když skupinka roste v tom, že členové k sobě navzájem patří, bude se to konkrétně projevovat. Členové budou za sebe navzájem pociťovat odpovědnost. Budou se za sebe navzájem modlit i mimo setkání skupinky. Budou spolu trávit čas i mimo setkání skupinky.
5. Je ve skupince otevřená, vřelá, upřímná, poctivá a opravdová atmosféra? Tón pro tyto skutečnosti ve skupince většinou udává její vedoucí. Jestliže skupinku vede otevřeným, vřelým, upřímným, poctivým a opravdovým způsobem, budou členové skupinky obvykle postupovat stejně. Chladným, strnulým, toporným způsobem vedení však budou lidé od účasti ve skupince odrazováni.
6. Má skupinka jasné povědomí, že je součástí celého sboru? Skupinka by měla mít jasné povědomí, že není izolována, ale že je součástí celého sboru. Členové jsou pak nadšeni ohledně sborového dění. Budou se modlit za misie a jednotlivé aktivity sboru. Lidé ze skupinky se stanou členy sboru.
7. Zažívá vaše skupinka početní růst? Zdravá skupinka musí růst. Když lidé ve skupince zažívají osobní růst, touží po tom, aby něco podobného zažívali i další, a proto je do skupinky přirozeně zvou.
8. Má vaše skupinka zástupce vedoucího nebo jeho pomocníka? Jedním ze znaků zdravé skupinky je skutečnost, že z ní časem vznikne skupinka další. To ale není možné, pokud ve skupince nerostou další vedoucí. Ve zdravé skupince tedy musí vyrůstat i noví vedoucí
9. Začínají a končí setkání skupinky včas? Lidé se budou setkání skupinky spíše pravidelně účastnit, pokud se budou moci spolehnout na to, že setkání budou začínat a končit podle plánu. Je nelaskavé, jestliže pravidelně setkání přetahujete; narušuje se tím důvěra.
10. Kolik času je vyhrazeno jednotlivým prvkům (uctívání, studium Bible, sdílení, modlitba) v rámci setkání skupinky? Mezi těmito prvky by měla být v rámci setkání skupinky rovnováha. Je-li většina času věnována studiu Bible, zatímco sdílení a modlitbě jen malý zlomek, bude to mít na skupinku

negativní dopad. Modlitba by neměla být jen jakýmsi případným doplňkem, ale zásadní součástí setkání skupinky.

11. Jakým způsobem vedete studium Bible? Mluvíte mnohem více než ostatní? Pokud vedoucí přednáší svůj monolog a nevede ohledně studované biblické pasáže dialog, bude se spokojenost účastníků se skupinkou zmenšovat a postupně se přestanou setkání účastnit. Studium Bible neslouží k tomu, aby zde vedoucí předváděl své vyučovací schopnosti. Má být příležitostí k tomu, aby zde účastníci společně mluvili o tom, co pro ně text znamená, hledali uplatnění pro svůj život, prohlubovali svou víru a formulovali ji.

12. Jak je skupinka velká? Jakmile se setkání skupinky účastní více než 12 členů, výrazně se snižuje možnost, aby se každý mohl zapojit. Nemožnost zapojit se vede k nižší spokojenosti, následkem čehož mnozí ze skupinky odcházejí.

13. Je na účastnících vidět, že na setkání skupinky chodí s nadšením a určitým očekáváním? Proč? A jestliže tomu tak není, co je důvodem? Pokud účastníci na setkání skupinky nechodí s nadšením a určitým očekáváním, obvykle to na něco poukazuje. Tato otázka nám pomáhá, abychom si něco nenamlouvali v jiných oblastech. Nedostatek nadšení může být důsledkem toho, že skupinka nemá jasný záměr, má malou účast, je špatně obsloužena, nikomu nijak neslouží atd. Momentálním důvodem může být i skutečnost, že se prostě ten den všichni špatně vyspali.

14. Zapojují se na setkáních skupinky všichni? Jestliže tomu tak není, co je důvodem? Pokud účastníci nemají možnost se na setkáních skupinky zapojovat, bude se jejich uspokojení z těchto setkání výrazně zmenšovat. K nedostatečnému zapojování může vést řada důvodů. Skupinka je možná příliš velká. Možná schází otevřenost. Studium Bible je vedeno spíše ve stylu monologu atd. Je třeba zjistit, co je skutečným důvodem a jak tuto situaci řešit.

15. Jak kvalitně se účastníci na setkáních skupinky zapojují? Opravdu si účastníci navzájem naslouchají? Mluví spolu lidé „pravdu v lásce“, anebo zde probíhá jen povrchní konverzace? Naslouchají si účastníci navzájem z celého srdce a mluví spolu s touhou budovat se a sloužit si, anebo mluví, jen aby „něco řekli“?

16. Cítí účastníci, že jsou pro skupinku cenní? Mohou k chodu skupinky přispívat prostřednictvím svých obdarování? Mohou se na chodu skupinky podílet tím, že pomáhají s různými úkoly? Znakem komunity je skutečnost, že lidé jsou do ní zapojeni a přispívají k jejímu životu. Pocit sounáležitosti se značně zvyšuje, pokud máme jasné vědomí, že děláme pro dobro skupiny něco významného. Člověk by měl mít vědomí, že pokud se nebude moci setkání účastnit, bude lidem chybět.

17. Je účast na setkáních skupinky poměrně stálá? Jestliže tomu tak není, co je důvodem? Možná ke sporadické účasti vede daný životní styl. Anebo lidé nechápou, jak důležitá je křesťanská komunita či co je její podstatou – že se navzájem potřebujeme a jsme na sobě navzájem závislí. Anebo možná postrádají povědomí, že by byli pro komunitu cenní